

---

paródiák

V A R G A G É Z A

VICCEI AKÁROLYAN

körül van, belül nincs

*

kicsi dugattyúm
irigyled ugy-e
a mozdonyt

ő nagy gép
...
szépséges vers

én te ő
    hogy ugranál be
    megyfaszipka nélkül
ebédelj csak nyugodtan
    néztük a holdat a mimózát
    így kevertünk verset és prózát

LÁNY A KRAGUJEVIĆ

Jön egy amolyan

két ilyen állt és csodálkozott
a tévedés vitathatalansága
miért amolyan az ott amott
rejlík e versben

mert
a két ilyen volt amolyan
s az amolyan volt ilyen

CSAK SIMÁN PISTA

dörzsölt öreg hölgyek

ősi izé

két vénasszony megy
az utcán a városszéli
temető felé
az egyik elesik
ősz van

. . .

a mi tájunk

csenevész gazokban elvetélt magok
pocsolya repedt
tükrén foszlásnak indult
berzenkedés
bűzös üszök hánykolódik
meggyötört enyészet jajong
fulladó szikkadt tunya lombokon
zsibbadt gondolatok
cseppentenek
vajúdó ruzsdát
a meggyötört tájra

olyan szép a mi tájunk
olyan vidám a mi tájunk

CSALÁNYI BÖSKE

gyere

orraszarvúk illatoznak az agyamban
tulipánok makognak az agyamban
mi ez
állatkert
virágos kert
gyere a virágos kertembe
gyere az állatkertembe

BALLAGJ ISTVÁNDOR

megírom hát

tegnap ott voltam
ma itt vagyok
piros a tenyerem
piros a fiam popsija
a kettő közötti összefüggés
a lényeg e nehezen
megszületett versben
amit csak azért is befejezek
hogy ne kelljen felállnom
mert ha felállok meglátják
hogy fényes a nadrágom
fene-ke, ü-l-e-p-e

ELTÓTH TIBIKE

versike

reggel mentem
este jöttem

fölkeltem
majd lefeküdtem

éhes lettem
ebédeltem

szomjas lettem
vizet nyeltem

telt a napom
elviseltem

s az egészet
versbe szedtem

GÜGYI ZOLIKA

Nicsak

Nicsak, hogy fúj a szél,
én ezt észre sem vettem volna,
fúj a szél,
mindenkinek lobog a haja,
én honnan tudhatom, hogy fúj a szél,
ha kopasz vagyok.

BELÉNDEK MARISKA

A DOKTOR NÉNI BICIKLIZIK

Nem szerette a kicsi és rövid, de annál jobban szerette a hosszú utcákat. De hát az ember nem válogathat.

Bement egy házba, egy egészen kicsi házba, amelyben öt gyerek van, a hatodik készülöben. Szúrt, és ment tovább.

Biciklizett. Szeretett biciklizni, mint általában minden orvosnő, mert ilyenkor a lábával is gondolkozhatott. Bement egy házba, ahol megálapította, hogy nincs szebb név mint a Goldstein Számi. Ott is szúrt.

Biciklizett tovább, hogy bemehessen egy harmadik házba. Ott voltak székek, asztalok, ágyak, szekrények, szőnyegek, képek, fogasok, ez volt a legfurcsább és legkülönösebb a házak között, ezért nem szerette, ott utálattal szúrt...

Jó, hogy nem ment száz házba, mert akkor trilógia lett volna az egészből.

....

TABURÁNY(I) VÁNDOR

FÉLBEMARADT ÉPÍTKEZÉS (Korszerű történelmi regényrészlet)

Mindenki tudta, hogy miért mész ki, házat akartál építeni gyermekeidnek, s ezért sokan becsültek. Mert a te bölcsességed határtalan volt, tudtad, hogy ha népes családod, aranyos kis gyermekeid feje fölött nincs tető, akkor szöszeke kis kobakjukra hullik az eső, a jég, a hó.

Te bölcsességemben előrelátó voltál, és hátrapillantó is, de a gazok tetői kimérhetetlenek.

Tudtad, hogy rengeteg téglára van szükséged, hogy nem mindennapi, szinte lehetetlennek tűnő teted véghezvidd, ezért kimentél és fáradhatatlanul dolgoztál, küldözgetted haza egyenként és kettésével, sőt harmasával is a téglákat.

És amikor már úgy gondoltad, hogy elegendő téglá gyűlt össze egy ház építéséhez, hazajöttél. De egyre nem számítottál. Nem számítottál arra, hogy gyermekeid időközben felcseperedtek, s most már nem egy házat akartak közösen, hanem mindegyikük külön házat akart. Elkeseredve láttad a pusztulást. A hatalmas téglarakást széthordták azok, akikbe minden reményedet és hitedet fektetted, szép egész tégláidat kettőbe törték és most mindegyik egy-egy külön fél téglával verte a mellét.

BOMOLNÁR CSATTILA

FOLYIK

Itt minden folyik. Híg.

Az este befolyik az ablakon, az éjjel becsurog az ablakon, a hajnal becsöpög az ablakon, a reggel belöttyen az ablakon, a délelőtt beömlik az ablakon, délután csöngetnek az ajtón.

Kimegyek.

Turpis I. áll az ajtóban.

Egy ember, azt hiszem, hogy az öreg egyetemista asztalos hömpölyög végig az utcán.

Csöngetnek.

Kimegyek.

Turpis II. áll az ajtóban.

Benézek az ablakomon, nem vagyok otthon. Tovább megyek a lilán viszkető alkonyatban. Hazaérek, és megkínálom magam egy pohárka folyadékkal. Csengetnek. Kimegyek.

Turpis III. áll az ajtóban.

Lassan becsörgedezik az éjjel. Csöngetnek. Kimegyek.

Turpis IV. áll az ajtóban.

Csurgatok. Csöngetnek. Kimegyek.

Turpis V. áll az ajtóban.

Hát mikor lesz már ki a futballcsapat, aludni szeretnék?

....

ZARGA VOLTÁN

A DIÓTÖRŐ

Azért hallgatok, hogy beszélhessek.

...

A fáról pottyant le, ezt te is tudod, Hormihorondész, te, aki itt születél ezen a tájon, hogy a téma mai legyen, és a miénk legyen, szóval te is tudod, hogy a fáról pottyant le, s ti azt állítottátok, hogy az égből esett. Pedig ha nem a te fejedre pottyant, hanem az enyémre, emlékezz, csak, Vilidolamibész, akkor beismertétek volna, hogy csak a fáról esett. De hű barátommal, a megboldogult Pinterossal, mi már akkor tudtuk, hogy nem mindegy, hogy az, ami pottyant, kinek a fejére pottyant. Ha közönséges halandó fejére pottyant, akkor veréb volt a tettes, ha egy államfő fejére pottyant, akkor paradicsommadár volt a tettes.

Emlékezz csak vissza, Hormihorondész, azokra a napokra, amikor az a kerek valami a fejedre pottyant és egy kis putyú keletkezett szent kobakodon.

Azt mondtad, hogy az egek figyelmeztetése volt ez a pottyantás. Pedig az egészben az az igazság, ezt a bölcs Kovácsosz is tudja, hogy ne álljon diófa alá az, aki nem szereti szent fején a putyút.

És most elmondom neked azt, ó, Hormihorondész, azt, amit még senkinek sem mondtam el, én feltörtem azt a diót, és belül kukacos volt.

...

Így fejtettem meg, hogyan eshetett a fejedre romlott gyümölcs. Ezt te is tudod. Mert romlott volt. És vállalom a felelősséget.

IRAT PISTA

HA AZ A TÉGLA MÉG EGYSZER A FEJEMRE ESIK,
AKKOR DŰHÖS LESZEK

Szitálok. Nem úgy mint az eső. Úgy mint a mama. Nagyon apró likú szitám van, így csak nagyon apró szavak hullanak ki belőle, ilyenek, hogy: Kéz. Láb. Fej. Mag. Nem. Hi. Hu. Ha. Hő. Ki. Be. Fa. Tök.

Hát hogy lehet ebből a vacak, kis, apró szavakból egy valamire való hosszú mondatot összeállítani?

Az én városom unalmas kisváros.
Egy zsiráf kidugta a fejét az ablakon.

Turkállok valamiben.

Nem tudok veled mit kezdeni, mint ezzel a virággal. Locsoljalak meg?

Turkállok valamiben.

Beléndekszínű-kerécsikorgású-vadgalambpottyantotta-rézsutverdeste-kereplést hallok.

Turkállok valamiben.

Jé, ez az emlékezetem.

Nincs benne semmi. Hát mibe kapaszkodok akkor meg?

Abba, igen, veszendő kalapom karimájába.

....

OLNAI TOTÓ

GALILEI A TÖLTÉSEN
(Közben a hallgatók játszanak.)

- ELSŐ A rendező tartsa be a szerző utasításait!
MÁSODIK Minek?
HARMADIK Hogy a hallgató érzékelti tudja a töltés oldalának a lejtését.
NEGYEDIK Hol a csönd?
ELSŐ Benne van a táskában.
MÁSODIK Vegyük ki.
HARMADIK Vegyük ki.
NEGYEDIK Kivettük.
(Csend.)
ELSŐ Galilei hol van?
MÁSODIK Elment fényképezőgépet venni.

HARMADIK Fényképezőgépet venni ilyenkor, amikor Görögországban
puccs van?!
(*Lövések.*)

NEGYEDIK Szégyellje magát.
(*Galilei szégyelli magát.*)

ELSŐ Mondjon már maga is valamit!

MÁSODIK Minek?

HARMADIK Azért, hogy kilegyen a párbeszéd.

NEGYEDIK Én kibeszéltem magam.
(*Zene, egy nagy durranás, vége.*)